

tro, at det for en ikke ringe Del beroede paa, at han netop savner juridisk Indsigt, og det vilde da være naturligt at give ham en juridisk uddannet Mand ved sin Side og ikke en Nationaløkonom, en Mand med akkurat den samme Indsigt, som Hr. Koefoed maa antages at besidde, da der ellers ikke er nogen som helst Grund til, at han skulde være udnævnt til General-tolddirektør.

Der staar i Motiverne til Lovforslaget, at Indehaveren af det nye Embede skal virke vejledende, naar Lovene føres ud i Livet. Nu er det Generaldirektørens første og fornemste Pligt — det er derfor, han overhovedet er der — at føre Skattelovene ud i Livet, og naar han skal have en Embedsmand til at virke vejledende under denne Opgave, er det derigennem klart og tydeligt sagt, at det er selve Generaldirektøren, som trænger til Vejledning. Dette synes mig at være, om jeg saa maa sige, en lidet behændig Vending, og jeg vilde i Generaldirektørens Sted meget have mig frabedt, at den Slags Motiveringer var blevet anvendt. Hvis det derimod er Toldlovens Forberedelse, hvis det er dette store ekstraordinære Arbejde, man særlig tager Sigte paa, forekommer det mig, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. C. Christensen) rigtigt sagde, at det ikke er en Bureokrat, i hvis Haand Undersøgelsen skal lægges, men saa skal Undersøgelsen foretages af en Kommission af sagkyndige, hvori selvfølgelig ogsaa toldkyndige tager Sæde. Men det er lidet tiltalende fra Erhvervslivets Standpunkt at se den Maade, hvorpaa man i det hele taget omtaler det, naar der er Tale om Forberedelsen af en ny Toldlov. Man ønsker en ny Embedsmand, der skal „forestaa de i saa Henseende nødvendige Undersøgelser og Afhøringer af Erhvervslivets Repræsentanter“. Altsaa, Erhvervslivets Repræsentanter skal undersøges og afhøres. Det synes jeg er lidet behagelige Udsigter. Det er dog ikke saadan en Slags Forhørsdommer, man egentlig trænger til paa dette Omraade. Derfor er jeg ganske uenig med den højtærede Finansminister, naar han siger, at det sikkert maa anses for langt mere formaalstjenligt, at en enkelt Mand har det flvvert at tilvejebringe disse Oplysninger, foretage disse Undersøgelser og Afhøringer af de paagældende, end at man har flere dertil. Jeg synes tværtimod, at det i et Land som England gennem Brugen af de parlamentariske Kommissioner Gang paa Gang har vist

sig, at netop i Henseende til at foretage en alsidig Undersøgelse virker det ellers noget tunge Kommissionsapparat særdeles godt. Kollegialt Styre er efter min Formening altid af det onde, men det er netop noget i Retning af kollegialt Styre, man kommer ind paa, naar Generaltolddirektøren skal spørge en Mand, som paa een Gang er hans sideordnede og underordnede. Naar disse Undersøgelser og Afhøringer ikke skal faa en stødende Façon, naar Erhvervenes Repræsentanter ikke skal faa det Indtryk, at de er prisgivne en enkelt Mands Forgodtbefindende og Luner, synes jeg, det er det eneste rigtige og passende, at man paa det Omraade gaar Kommissionsvejen ved Forberedelsen af en ny Toldlov.

Jeg kan heller ikke indse, at det, naar det gælder om at forberede en ny Toldlov — og det er jo det, det først og fremmest gælder om —, overhovedet er nødvendigt at have en Mand som den her skildrede. Til en saadan Forberedelse hører der nemlig en dobbelt Indsigt, dels hvad man kunde kalde en almindelig, principiel nationaløkonomisk Indsigt — og den maa Hr. Koefoed naturligvis have, thi har han ikke den, er han ikke den rette Mand paa den rette Plads, i saa Henseende burde han ikke behøve noget Supplement — dels en toldteknisk Viden. Den savner Hr. Koefoed fuldstændig og, saa vidt jeg ved, Hr. Riis-Hansen ogsaa. Men denne toldtekniske Viden kan Generaltolddirektøren med allerstørste Letthed faa fra det Toldvæsen, som allerede fungerer. Det forekommer mig at dette Lovforslag aander en ufortjent Mistillid til vort i saa høj Grad dygtige og intelligente Toldvæsen. Der er ingen Tvivl om, at der fra den Stab, som findes, vil kunne skaffes al ønskelig Vejledning for Generaltolddirektøren, og inden dette i alt Fald er prøvet, forekommer det mig ikke at være Rigsdagens Sag at give nye, store Bevillinger til nye Embedsmænd. Lad Generaltolddirektøren forsøge gennem sine Overtoldinspektører, sine Toldinspektører og Toldkontrolører, altsaa hele 3 Instanser, at faa behandlet den ene Sats efter den anden — der er jo lang Tid endnu til Toldlovens Revision —, lad dem tage Position efter Position — hvis jeg ikke tager meget fejl, er man oven i Købet allerede i dette Øjeblik i Færd med dette Arbejde —, lad ham overlade dette til disse praktiske Mænd, som hver Dag har de paagældende Ting mellem Hænderne og ikke blot har den teoretiske Indsigt, hvad